

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w G., Sądowi Okręgowemu w G., Sądowi Najwyższemu w W. i Prokuraturze Rejonowej w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 maja 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 stycznia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje radcy prawnemu P. D. i poleca wypłacić przez Skarb Państwa - Sąd Apelacyjny w (...) kwotę 7.500,- (siedem tysięcy pięćset) zł, podwyższoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi J. C. w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3) oddala wniosek radcy prawnego K. J. o przyznanie wynagrodzenia,**
- 4) zasądza od powoda J. C. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7.500,- (siedem tysięcy pięćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód J.C. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 stycznia 2020 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w E. z dnia 21 lutego 2019 r., częściowo odrzucającego, a częściowo oddalającego powództwo o ustalenie i zapłatę przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w G., Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w G., Sądowi Najwyższemu oraz Skarbowi Państwa - Prokuraturze Rejonowej w G.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Skarżący oparł skargę na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne, dotyczące interpretacji art. 417 § 1 k.c., *czy na podstawie tego przepisu, bez konieczności odwoływania się do art. 417¹ k.p.c. (bez uzyskania prejudykatu) można domagać się odszkodowania od Skarbu Państwa, w przypadku gdy organ Państwa popełni błąd, nie dochowa procedury określonej w ustawie. Nawet jeśli błąd ten później, zgodnie z orzecznictwem sądowym jest sanowany w ramach procedury karnej.* W przedstawionej sprawie prokuratura wszczęła i prowadziła postępowanie karne, pomimo braku wniosku uprawnionej osoby o ściganie, co naruszało m.in. art. 17 § 1 pkt 10 i art. 414 § 1 k.p.k. w zw. obowiązującym wówczas art. 205 k.k. Brak odpowiedniego wniosku został potwierdzony przez Sąd odwoławczy, który uchylił w tym zakresie wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - niepubl.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa,

który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, niepubl.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, niepubl.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, niepubl.).

Zagadnienie prawne sformułowane przez stronę skarżącą nie może stać się przyczyną przyjęcia skargi do rozpoznania. Po pierwsze dotyczy problemu, w odniesieniu do którego Sąd Najwyższy zajmował już stanowisko, utrzymując że jeśli do uchybień doszło w toku trwającego, niezakończonego jeszcze postępowania, a uchybienia zostały usunięte przed wydaniem ostatecznego orzeczenia, to nie sposób przyjąć, że takie uchybienia wywołały szkodę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2020 r., IV CSK 528/19, niepubl.). W niniejszej sprawie dostrzeżone uchybienie w zakresie wniosku stało się przyczyną uchylenia pierwszego wyroku Sądu I instancji. Ponieważ brak został uzupełniony na etapie powtórnego postępowania przed Sądem I instancji, nie mógł wywołać szkody.

Przedstawione zagadnienie nie spełnia warunków określonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego z jeszcze jednej, innej przyczyny. Jego rozstrzygnięcie nie miałoby bowiem wpływu na ostateczny wynik sprawy, gdyż roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia przedawniło się na podstawie art. 442¹ § 1 k.c. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, które może stanowić przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania musi bowiem w bezpośredni sposób wpływać na wynik sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzekł na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, zaś o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 i art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

jw